

Ilyen égi állat nincs!

A szakállas vicc jut eszembe erről az üstökösről. Elmegy a székely bácsi az állatkertbe, nézi, egyre nézi csak a rengeteg csodálatos állatot. Végül lecövekel a zsiráf kifutójánál, ahol aztán végképp nem hisz a szemének. Hosszas tűnődés után kijelenti: márpedig ilyen állat nincs!

Márpedig van, kell hogy legyen, csak már látnám saját szemmel – a *Holmes-üstököst*! Október 24-én érkezett a hír, hogy valami történt a 17P/Holmes-üstökössel, mégpedig valami komoly dolog. A Mars és a Jupiter között keringő üstökös hihetetlen mértékben kifényesedett, több mint tíz magnitúdóval fényesebb, mint közönségesen, immár 7 magnitúdós. Aztán jöttek az újabb hírek: még tovább fényesedett, már szabadszemes, 3,5 magnitúdós, sőt, vannak, akik 2,5 magnitúdóra becsülik az égi vándort. Az egymilliószoros kifényesedés bizony elég hihetetlenül hangozna, ha nem származna a legmegbízhatóbb forrásból, az IAU Circulárból. Az üstökös egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy üstökös, szabad szemmel csillagszerű, sárgás fényű *valami*, távcsővel pedig látható a ragyogó mag és körülötte egy fényes, korongszerű dolog. Hű, de megnézném én is azt a fényes, korongszerű dolgot, ha tehetném, de nem lehet, mert épp valami barátságtalan mediterrán ciklon örvénylik felettünk. Szürke felhők, néha egy kis eső mutatoba, aztán megint felhők, majd újra felhők. Nem lepne meg, ha az amatőrök tömeges és rituális öngyilkosságot fontolgatnának ilyen pocskék időjárás mellett!...

Vannak azonban szerencsés kiválasztottak, akikre rámosolyog a csillagos ég. Hegyhátsálon például mintha mindig derült lenne az idő, egyre-másra érkeznek a beszámolók, amiket irigykedve olvasunk a levelezőlistákon. A képek pedig önmagukért beszélnek. Aztán fel-felszakadozik a felhőzet a keleti végeken is, meg néha lenn délen, Sánta Gábor ahová lép, ott derült ég terem,

Szegeden például rendszeresen derült, amit irigykedve veszünk tudomásul.

Sánta Gábor és a derült ég kapcsolatáról beszélgetünk Görgei Zolival is az M 3-as autópályán, egy tenyérnyi, derültnek látszó égdarab felé száguldva. Arról is beszélgetünk, hogy valószínűleg nagyon rossz irányba mehetünk, mert hiába nyomom a gázt, a derült egecske egyre kisebb. Majdnem Debrecenig üldöztük a kis derültséget, végül feladtuk. Az Alföld kellős közepén, egy mellékúton adtuk fel, már a Hold sem látszott (pedig telehold volt), üstökös még kevésbé. Ennyi erővel Szegeedig is elmeheztünk volna, de hát ki gondolta, hogy ennyit érnek az előrejelzések, melyek mind azt sugallták, hogy keleten lesz derült idő. Közben folyamatosan kapcsolatban állunk Sánta Gáborral, aki jelenti, mit lát az égen, mit lát a távcsőben, amit erős felindulással nyugtáztunk.

A Nagy Falut, vagyis Budapestet több mint egy héten át elkerülte a derültség – mintha nem lenne elég bajunk amúgy is, *például* a fényszennyezés. November azonban végre csodás dologot, hidegfrontot hozott. A Pilisből sikerült megpillantani az akkor még csóvátlan égi vándort, és egyet kellett értenem a székely bácsival: ilyen égi állat nincs! A Perseusban tartózkodó kométa egyáltalán nem úgy nézett ki, ahogy egy rendes üstökösnek kell kinéznie. Leginkább valamilyen fejlett planetáris ködre emlékeztetett apró, csillagszerű magjával, körülötte a kettős burokkal, mely szinte háromdimenzióssá tette a látványt... A látványt, amely a 20x80-as binokulárral volt a legszebb – ha később fel akarom idézni, mi volt a 2007-es év legemlékezetesebb távcsöves élménye, akkor bizonyos, hogy a november 1-jei Holmes-élmény lesz az. Ezzel valószínűleg sokan egyetértenek, elég fellapozni a Meteor jelen számát...

Mizser Attila